

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Με αφορμή το θανάσιμο τραυματισμό θαλάσσιας χελώνας

Εικόνες με τραυματισμένες ή νεκρές χελώνες, προκαλούν φυσικά αποτροπιασμό.

Πέρα όμως από την πρώτη αντίδραση που υπαγορεύει το θυμικό, υπάρχει δεύτερη σκέψη;

Ως πολίτες αναρωτηθήκαμε ποτέ μήπως η πλαστική σακούλα ή το ποτήρι και τόσα άλλα που πετάξαμε στη λιμνοθάλασσα ή σε ρέμα, κατέληξε στο στομάχι κάποιου ζώου; Μας απασχόλησε ποτέ ότι υπάρχουν τρόποι αντιμετώπισης της παρουσίας άγριας ζωής πέρα από τη θανατική καταδίκη

Η πολιτεία αναρωτήθηκε ποτέ πώς θα μπορέσει να συνεργαστεί με τους πολίτες για να προστατέψει οργανισμούς είτε της θάλασσας είτε της ξηράς;

Με αφορμή τη χτυπημένη χελώνα που άλλοτε είναι δελφίνι, άλλοτε είναι λύκος, τίθεται το ερώτημα. Το πλαίσιο προστασίας των ζώων καλύπτει ικανοποιητικά τις απώλειες ομάδων του πληθυσμού που πλήττονται από αυτά;

Η απάντηση είναι όχι. Ακόμα και για τα άγρια ζώα που προβλέπεται π.χ. αποζημίωση βοσκού λόγω απωλειών από επίθεση λύκου, οι διαδικασίες μάλλον αποθαρρύνουν τον ενδιαφερόμενο να κάνει χρήση του δικαιώματός του.

Στην αλιεία, παρότι υπάρχει πρόβλεψη, δεν έχει ενεργοποιηθεί ο μηχανισμός αποζημίωσης για καταστροφές σε αλιευτικά εργαλεία από κήτη ή άλλους υδρόβιους οργανισμούς.

Πόσο αποτελεσματικό όμως μπορεί να είναι ένα μέτρο που αγνοεί την επιβίωση αυτού που υποτίθεται ότι πρέπει να σηκώσει το βάρος της προστασίας;

